

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάττονται ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐστὶ κατ' ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παροσχόν εἰς τὴν χάραν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀναγνώσμα ἄριστον καὶ χραισμάτατον εἰς τοὺς παῖδας.

<p>ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΤΗΛΗΡΩΤΕΑ</p> <p>ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμᾶς 100. Ἐξάμηνος δραχ. 55. Τρίμηνος δραχ. 30.</p> <p>ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγυπτίου γράσει διατημ. 50.— Ἀμερικής δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ Ἰσπανίας ἔν γένει πέν ἄλλων Κρατῶν σελίνια 10.</p> <p>Ἐξάμηνος καὶ Τρίμηνος ἑναλόγως.</p>	<p>ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ</p> <p>ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879</p> <p>ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ</p> <p>ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ</p>	<p>Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ</p> <p>Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουσιν τὴν 1ην οἰουδῆποτε μηνός.</p> <p>ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ</p> <p>Ὅδὸς Εὐρωπαϊκῆς ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.</p>
<p>Περίοδος Β'.—Τόμος 38ος</p>	<p>Ἀθήναι 18 Ἰουλίου 1931</p>	<p>Ἔτος 58ον.—Ἀριθ. 33</p>

Ἡ ΜΙΚΡῆ ΔΙΓΝΩΣΤΗ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Λ. DE KERANY

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Μονάχα βρήκε μιὰ στιγμή πού δὲ μπορούσε νὰ τὴν ἀκούσῃ, κι' εἶπε μὲ χαμηλὴ φωνὴ στὰ κατατρομαγμένα παιδιὰ:

— Μὴ λησμονήτε τὴν ἱστορίαν τοῦ Ρουάν τοῦ σφουγγαρά· κι' ἂν γρικῆσατε ἀπόψε ἤχο τραχὺ στὴν ἀκρογιαλιά, κλείσατε τὰ μάτια σας καὶ τὰ παράθυρά σας: ἴσῃ καὶ τὸ «καροτσάκι τοῦ θανάτου»...

Τὸ καροτσάκι τοῦ θανάτου

Ἡ ἀναχώρησις τῆς Γκωτ γίνετο δεχτὴ μὲ μιὰ φανερὴ ἀνακούφισιν ἀπὸ τὴ μικρὴ παρέα.

Ὅταν ἀπαλλάχτηκαν ἀπὸ τὴν παρουσίαν τῆς ἀνάσαναν ὅλοι ἐλεύθερα. Ἡ Ἰουλιανὴ ἔβαλε στὸ τραπέζι μιὰ μπουκάλα μὲ κρασί κι' ἓνα κομμάτι μαῦρο σταρνέιο φῶμι, τυλιγμένο προσεχτικῶς σὲ μιὰ πετσέτα. Κι' ἡ Σολάνζ τὴ γέμισε ἀπὸ χαρὰ μὲ τὸ νὰ δεχτὴ νὰ λάβῃ μέρος στὸ φτωχικὸ τῆς δείπνον.

Ἡ μικρὴ δεσποινίδα τοῦ πύργου δὲν ἦταν ὡστόσο πάντα ἀξιαγάπητη. Κάποτε μάλιστα προξενόυσε φόβον στὴν Ἰουλιανὴ.

Ἡ μεγαλύτερη κόρη τοῦ φαροφύλακα ἦταν μιὰ θαρραλέα κοπέλλα πού, ἀπὸ τὸν καιρὸ τοῦ θανάτου τῆς μητέρας τῆς, πρὶν ἀπὸ λίγους μῆνες, εἶχε φορτωθεῖ στοὺς ὤμους τῆς μιὰ δουλειὰ πολὺ βαρετὰ γιὰ τὰ δεκαπέντε τῆς χρόνια. Ἦταν ὑποχρεωμένη νὰ βαστάῃ τὸ σπιτί, νὰ προσέχῃ τὴν ἀδερφήν τῆς καὶ τὰ μικρὰ τῆς ἀδέρφια, πού τὸ πιδ μέγαλο πῆγαινε στὸ σχολεῖν, ἐνῶ τὸ μικρότερον ἦταν ἀκόμα μωρό. Ἐπρεπε ἀ-

κόμα ν' ἀναπληρώνῃ κάπου-κάπου τὸν πατέρα τῆς στὴν ὑπηρεσίαν τοῦ φάρου.

— Ἡ Ἰουλιανὴ εἶναι καλὴ κοπέλλα, εἶπε ὁ Φαξιόλ· φροντίζει γιὰ τ' ἀδέρφια τῆς σὰ μητερούλα.

— Δὲν τὰ βαριέσαι ποτέ; ρώτησε ἡ

— Δὲ ντρέπεσαι, στὴν ἡλικίαν σου, νὰ σηκώνῃς τὰ μυαλὰ αὐτῶν τῶν παιδιῶν; (Σελ. 379, στ. γ.)

Σολάνζ, πού αὐτὴ βέβαια δὲν θάκανε ποτέ τὸ ἴδιον.

— Ὁ! ὄχι, δεσποινίς, τ' ἀγαπῶ τόσο!

— Θάθελα νάγα κι' ἐγὼ ἀδέρφια.

— Θάχατε τὰ ξαδέρφια σας, τοὺς Ρουβέλ, πού θάρθουν εἰς διακοπές, τῆς θύμισε ἡ παιδαγωγός.

— Δὲν εἶναι τὸ ἴδιον. Ὁ Φίλιππος καὶ ὁ Ροζέ εἶναι κακοὶ καὶ μὲ πειράζουν. Τ' ἀδέρφια μου ἔμοις θάταν ὑπάκουα:

— Εἶστε βέβαιη γι' αὐτό;

Ἡ μικρὴ δὲν ἀποκρίθηκε, μόνο πῆγε κοτσὰ ἀπὸ παράθυρον. Τὸ σκοτάδι φαίνετο ἀκόμα πηχτό· σοῦδινε τὴν ἐντύπωσιν πῶς βρισκοῦσε ἀπέναντι σ' ἓνα μεγάλο μαῦρον τοῖχο. Ἡ Σολάνζ ἀνατρίχιασε στὴν ἰδέαν τοῦ δρόμου πού θάκανε μὲς στὴ σκοτεινιά, καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸν τελωνοφύλακα, ρώτησε:

— Λέτε πῶς δὲ θά μπορούσαμε νὰ θρούμε ἀμάξι γιὰ νὰ μᾶς γυρίσῃ στὸν πύργον;

Ἐνα γενικὸ ἔξασπασμα γέλιον τῆς ἀπάντησε.

Ἄκουσ ἐκεῖ νὰ γυρεύῃ ἀμάξι σ' ἐκεῖνο τὸ ξηρὸν μέρος!

Ὁ Φαξιόλ μάλιστα θάλην· ἀστείρευτῆ:

— Ἄν θὰ δεχόσαστε τουλάχιστον ν' ἀνεβῆτε στὸ καροτσάκι τοῦ θανάτου...

Ἡ εὐθυμία διπλασιάστηκε μ' αὐτὰ τὰ λόγια. Ἀκόμα κι' ἡ μικρὴ Φραγκίσκα, πού εἶχε τρομάξῃ ἀπὸ τὴς φοβέρες τῆς Γκωτ, διασκέδαζε τώρα μὲ τὴν ἰδέαν τοῦ γέροντος τελωνοφύλακα.

Ἄξαφνα, μέσιν στὴ σιωπῇ πού εἶχε διαδεχτῆ τὴ μαγιασμένη καταγιγίδα πού πέρασε, ἀκούστηκε καθαρά ὁ ἤχος τῶν τροχῶν ἐνδὸς κάρου.

Ἦταν τόσο ἀλλόχοτο, τόσο ἀπρόοπτο αὐτό, πού οἱ μουσαφίρηδες τοῦ μικροῦ σπιτιοῦ κοιτάχτηκαν κάπως ἀνήσυχτα, κι' ὁ τελωνοφύλακας πρόφερε ἓνα «διάβαλε!...» πού δὲν ἔδωσε θάρρος σὲ κανένα.

Τῆς Σολάνζ καὶ τῆς Φραγκίσκας ἀρχισαν νὰ τρίβουσιν τὰ δόντια.

Ἡ μὲς Βαρβάρα ξαναβρήκε πρῶτὴ τὴν ψυχραιμίαν τῆς.

— Πουχάστε, εἶπε, δὲν ὑπάρχει τίποτα παράξενον σ' αὐτὴ τὴν περίστασιν. Οἱ ἐργάτες δὲν μεταχειρίζονται καροτσά-

κία για να μεταφέρουν τα φύκια ;
 — Οι εργάτες δεν εργάζονται τη νύχτα, αποκρίθηκε ο Φαζιόλ που χαίδευε τα γένηα του και φαινόταν πως τον απασχολούσε μια ιδέα. Πάω να ιδώ τι συμβαίνει.

Αλλά, προτού να προφτάσει να δρασκελίσει την πόρτα, η Ίουλιανή, η Φραγκίσκα κι' ο μικρός Πέτρος ρίχτηκαν άπάνω του, πιάνοντάς τον ένας από το μανδύα, άλλος από το χέρι, ο τρίτος από το πόδι.

— Μή, κύριε Φαζιόλ, μην πηγαίνετε! Ο τελωνοφύλακας άρχισε να γελά.

— Α, έτσι, μικρά μου; Θέλετε να μ' εμποδίσετε κιόλας να εκτελέσω το χρέος μου; Δεν ξέρετε πως εγώ είμαι επιφορτισμένος να φυλάω την ακτή, πρό πάντων από τους διαβόλους; Πρέπει να εξακριβώσω αν αυτός έδω έχει μεγάλη ούρα...

Μιλούσε με ύφος άστειο, αλλά η Άγγιλδα πρόσεξε πως η φωνή του είχε γίνει άλλωτικη. Κρίνοντας τον αρκετά έξυπνο, σε τρόπο που να μη μπορεί να πείσει θύμα μιας έξωφρενικής δεισιδαιμονίας, κατάλαβε πως υπήρχαν όρισμένοι φόβοι, που δεν έπρεπε να τους ανακοινώσει στα παιδιά.

— Υποψιάζεστε τίποτε; τον ρώτησε με χαμηλή φωνή.

— Ναι, αποκρίθηκε ο τελωνοφύλακας.

— Και κάποιον;

— Ναι.

— Είναι φρόνιμο να εκτεθήτε μόνος σας στον κίνδυνο;

«Η Γκωτ είχε τρία μεγάλα παιδιά...» (Σελ. 378, στ. β'.)

— Είναι βέβαιο, πως αν είχα μαζί μου δυο-τρεις άπ' τους άντρες μου, θα κανονίζοταν πιο εύκολα η δουλειά. Θα κάνω όμως ό,τι μπορέσω. Μπρός, κουτσούβελα! Αφήστε με ελεύθερο, κι' αν φοβάστε μη με πάρει ο διάβολος, πείτε καμιά προσευχή για το γέρο Φαζιόλ... Ήκολησε από πάνω του, τα μικρά χέρια του Πέτρου, που είχαν γαντζω-

θει γύρω από την άντρα του, φίλησε το παιδί στα πεταχτά, κι' αφού τυλίχτηκε στο μανδύα του, εξαφανίστηκε μέσα στο σκοτάδι.

Η Σολάνζ και τα παιδιά του φροφύλακα έμειναν άμλητοι από τον τρόμο. Η μίς Βαρβάρα προσπάθησε να τα καθησυχάσει, μά κι' αυτή ήταν άνησυχη και καταριόταν την παράλογη έμπνευση της μαθήτριάς της για το νυχτερινό εκείνο περιπάτο.

Πως θα μπορούσαν τώρα να γυρίσουν στην κατοικία τους; Ο τελωνοφύλακας είχε φύγει. Ο Μουριέ ήταν άδύνατο να εγκαταλείψει το φάρο, κι' οι μοναχές και άοπλες γυναίκες δεν μπορούσαν να εκτεθούν, γυρίζοντας τις άκρογαλιές, σε συναντήσεις πιδ επικίνδυνες κι' άπ' το «καροτσάκι του θανάτου».

Η άπουσία του τελωνοφύλακα βάσταξε πολύ. «Επιτέλους, άκουσαν ν' άντηχη ή χοντρή του φωνή πίσω από την πόρτα και η Ίουλιανή έτρεξε ν' άνοίξη.

— Δεν είναι τίποτε! είπε μπαίνοντας. Ο διάβολος είναι πιδ επιτήδειος από μένα και τ' άμαξι γύρισε στην κόλαση πριν το προφτάσω. Θα συνεχίσω την έρευνά μου, άλλ' αν θέλατε, δεσποινίδες, θα μπορούσα ν' άργοπορήσω λιγάκι για να σας συντροφέψω ως τον πύργο.

Η μίς Βαρβάρα δέχτηκε αυτή την πρόταση με προθυμία και, τυλίγοντας τη Σολάνζ στο πανωφόρι, που είχε πέσει τόσο ξαφνικά στην κατοχή της, άκολούθησε τον άροβο εκείνον άντρα.

Μά πνοή άνέμου είχε διαλύσει την δμίχλη και από καιρό σε καιρό φανερωνόταν το φεγγάρι, οά να του άρεσε να παίξει κρυφτούλι με τα σύννεφα. Η Σολάνζ, τρομαγμένη άπ' αυτά τα παιγνιδίσματα της σκιάς και του φωτός, έβγαζε κάθε στιγμή άναφωνήσεις φόβου. Η μίς Βαρβάρα της επέβαλλε να σιωπάινη.

— Μην κάνετε θόρυβο, την παρακαλούσε. Σε λίγο θάχουμε φτάσει. Νά, βλέπω κιόλας το σπίτι...

Πραγματικά, η κατοικία τους είχε άρχισει να φαίνεται. Η άπουσία της Σολάνζ και της δασκάλας της είχε προξενήσει στους συνοίκους κάποια άνησυχία και τα παράθυρα ήταν φωτισμένα.

— Επιτέλους φτάνουμε, φώναξε η παιδαγωγός μ' έναν άναστεναγμό άνακούφισης.

Μά είχε βιαστεί να μιλήσει έτσι. Έμμενε άκόμη να περάσουν ένα μεγάλο άκάλυπτο διάστημα, και το μισοκρυμμένο φεγγάρι έρριχνε την παράξενη εκείνη λάμψη που άλλωώνει κάθε άντικείμενο.

Η προσοχή της Σολάνζ τραβήχτηκε σε λίγο από έναν θγκο μαδρω που, στην πρώτη ματιά, της φάνηκε σαν ένας βράχος ή οά μια συστάδα δέντρων. Ο φόβος της έγινε άπεριόριστος, όταν ξεχώρισε πως ο θγκος αυτός έσάλιευε

Λησιμονώντας τότε τις παραγγελίες που είχε λάβει από τη μίς Βαρβάρα, σήκωσε το δάχτυλό της κι' έδειξε προς τα εκεί:

— Κοίτα!... Κοίτα!...

Τό άγνωστο εκείνο πλάσμα, που θάταν κανένα ζωο ή κανέναν άνθρωπος, φάνηκε να τρώμαζε πολύ άπό τη φωνή της Σολάνζ. Θέλησε να το βάλη στα πόδια, αλλά δεν είχε λογαριάσει καλά

«Ο Ροβαι ύποσχεθηκε ό,τι του ζήτησαν...» (Σελ. 379, στ. α'.)

την όρμή του. Πολύ κοντά από κει άνοιγόταν μια βαθειά λακκούβα, όπου έπεσε με μιά άδύνατη κραυγή.

— Είναι γυναίκα! είπε ο Φαζιόλ με μια ήχηρή βλαστήμια.

— Είναι παιδί! είπε η μίς Βαρβάρα.

Ο τελωνοφύλακας όρμησε κατά κει, κατέβηκε μέσα στο λάκκο όσο πιδ γρήγορα του επέτρεπαν η ηλικία του και το πάχος του, και ξαναβγήκε κρατώντας στα χέρια του ένα άκίνητο σώμα, που τότε είχε τυλίξει μέσα στον ίδιο του το μανδύα.

— Δεν είναι τίποτε σοβαρό, είπε χωρίς να περιμένη τις έρωτήσεις της Ίρλανδής, μά απλή λιποθυμία. Δε θα πάθη τίποτε, αλλά δε μπορεί να καταλάβω τί διάβολο θέλουν αυτά τα παιδιά και τρέχουν τη νύχτα στα βράχια, αντί να κοιμούνται στο κρεβάτι τους!

Ξεδίπλωσε έπειτα το μανδύα του κι' άποκάλυψε ένα πρόσωπο ώχρο που φαινόταν χωρίς ζωή.

— Η Θυμούλα! άναφώνησε η μίς Βαρβάρα.

Η Σολάνζ, που είχε κρύψει στο μεταξύ το πρόσωπο στα χέρια της, ζύγωσε με ζωνρότητα:

— Ω, Θεέ μου!.. Η Μικρή Άγνωστη!.. Μήπως είναι νεκρή, κύριε τελωνοφύλακα;

— Όχι, άγαπητή μου δεσποινίς, αλλά φοβάμαι μην έσπασε το πόδι της, γιατί βογγάει μόλις τ' άγγιξω...

— Εγώ φταίω!... Εγώ φταίω!... είπε η μικρή όλολύζοντας.

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΕΝΟΣ ΓΑΤΟΥ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΑΓ'. (Έπίλογος)

Αλλά η τύχη μου φύλαξε και πιο καλή ζωή άπ' αυτή που ζούσα στον πύργο. Μιά μέρα, άκούσαμε την Άγγιλδα μας να φωνάζη με μεγάλη χαρά και, τρέχοντας κοντά της ο Τόπ κι' εγώ, την είδαμε να κρατj στο ένα χέρι ένα χαρτί οά χαρτονόμισμα, στο άλλο μιάν έφημερίδα, και να χοροπηδά.

Είχε κερδίσει στο Λαχισο πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα! Η έφημερίδα εκείνη δημοσίευε τους κερδισμένους άριθμούς και, άνάμεσα στους πρώτους, η μίς Μπέτση είχε ιδεί προ όλιγου τον άριθμό του γοαμματίου της.

Όλοι στον πύργο έμαθαν σε λίγο τη μεγάλη είδηση και μαζεύτηκαν στην κάμαρα της γκυοβερνάνας, να τη συγχαρούν για την τύχη της.

— Σας εύχαριστώ πολύ, τους είπε, και λυπούμαι μόνο που τώρα θα οάς αφήσω. Γιατί μιά που ο Θεός θέλησε να με πλουτίσει, δεν έχω πιά άνάγκη να κάνω τη δασκάλα, και θα πάω να ζήσω στη πατρίδα μου, στην Άγγιλια, που τόσο την αγαπώ και την ποθώ.

«Νά οάς αφήσω» είπε. Θα μάς άφηνε άραγε και μās; τον Τόπ και μένα; Στην άρχη φοβηθήκαμε, αλλά ύστερα καταλάβαμε πως η καλή μας κυρία θα μάς έπαιρνε μαζί της.

Είχε παραγγείλει κιόλα δυο σάκκους οά βαλίτσες, ταπετσαρισμένους από

μύα με βάτα μειζωτή, που είχαν κι' από ένα παραθυράκι με σιδερένιο διχτυστό. Σ' αυτές τις βαλίτσες κλεισμένοι, θα ταξιδεύαμε ο Τόπ κι' εγώ.

Μās έκλεισε λοιπόν μέσα, μάς σήκωσε η ίδια και μάς πήγε ως το αυτοκίνητο. Έπειτα μάς φόρτωσε στο βαπόρι, έπειτα στο σιδηρόδρομο, έπειτα πάλι στο βαπόρι, κι' έπειτα πάλι στο αυτοκίνητο. Έτσι κάναμε το ταξίδι ως την Άγγιλια.

Δεν ήταν και τόσο εύχάριστο για μās, θα σκάσαμε μάλιστα αν δεν είχαμε τα παραθυράκια εκείνα με το διχτυστό, για να παίρνομας άέρα. Μās παρηγορούσε όμως η ιδέα πως άκολουθούσαμε την καλή μας κυρία, για να ζήσουμε πιά κοντά της για πάντα.

Πραγματικός. Αμά φτάσαμε στο Λονδίνο, εγκατασταθήκαμε οι τρεις μας σ' ένα όραίο σπίτι με κήπο, που το άγόρασε η μίς Μπέτση στη συνοικία όπου είχε γεννηθεί. Κι' εκεί άρχισε η καινούρια μας ζωή, η καλύτερη για μένα άπ' όσες είχα ζήσει ως τότε.

Τό σπίτι όλο ήταν δικό μας. Πρωτj, μεσημέρι, βράδυ, τρώγαμε στο ίδιο τραπέζι με την άγαπημένη μας κυρία. Ούτε Πολύβιος εκεί ούτε Γεώργιος. Οι ύπηρέτες μάς άγαπούσαν. Άπ' όλους είχαμε χάδια και γλυκόλογα.

Στον Τόπ, που τον αγαπούσα πιά σαν άδελφό, είχα διηγηθεί όλες τις περιπέτειες της ζωής μου. Και μιά μέρα, μετά το γεύμα, που καθόμαστε οι δυο μας και φιλοσοφούσαμε στον καναπέ — η μίς Μπέτση είχε άποκοιμηθεί στην πολυθρόνα της — του είπα:

— Φίλε μου Τόπ, είδα κι' έπαθα στη ζωή μου πολλά. Έζησα σε σπίτι χωριάτικο, έζησα και σε σπίτι άστικό, έζησα και σε πύργο άριστοκρατικό. Έγνώ-

— Είναι βέβαιο πως η φωνή σας τη φόβισε άσχημα.

— Σας είπα τόσες φορές να σω παίνετε, άναστέναξε η μίς Βαρβάρα, μά έσεις δε θα μ' άκούσετε ποτέ!.. Τό καλύτερο που έχουμε τώρα να κάνουμε είναι να φέρουμε το παιδί στον πύργο κι' εκεί να το περιποιηθούμε...

Ο τελωνοφύλακας φάνηκε κάπως διαστραχικός

— Θέλετε να πάρете τη μικρή κοντά σας; ρώτησε.

— Μά να!... Γιατί όχι;

— Έπειδή...

Κι' εξακολουθούσε να διατάζει. Η μίς Βαρβάρα τον κοίταζε κατά πρόσωπο και μιλώντας πολύ σιγά, από φόβο μην την άκούση η Σολάνζ, ψιθύρισε:

— Έχετε καμιά ύποψια για τους Κλέντερ;

— Ναι, αποκρίθηκε εκείνος.

— Κι' εγώ το ίδιο. Κι' αυτό μου διπλασιάζει την έπιθυμία να μάθω ποιός ήταν ο ρόλος της Μικρής Άγνωστης σ' όλη αυτή την ύπόθεση. Έχω πολύ μεγάλη έμπιστοσύνη στην έξυπνάδα και στην ειλικρίνεια αυτού του παιδιού. Άλλωστε, δε μπορούμε να την αφήσουμε χωρίς βοήθεια. Έγώ θα της προσφέρω τις πρώτες περιποιήσεις και ο κ. Σαρσέν, που πρόκειται ναρθει άδριο το πρωτj, θ' άποφασίσει τί πρέπει να γίνει παρακάτω.

Ο Φαζιόλ έμεινε σύμφωνος και η θλιβερή συνοδεία εξακολούθησε το δρόμο προς τον πύργο.

Η Σολάνζ περπατούσε με το κεφάλι χαμηλωμένο.

Δοκίμαζε αρκετές τύψεις βέβαια, αλλά η μεγάλη περιέργειά της υπερνικουσε και την έκανε ν' αναρωτιέται πιδ θάταν το άποτέλεσμα αυτού του κυνηγητού των φαντασμάτων που είχε φέρε στην μέση τόσα άπρόοπτα.

Μόλις έφτασαν στον πύργο, ο τελωνοφύλακας έσπλωσε τη θυμούλα στο κρεβάτι που έστρωσε βισοτικά η μίς Βαρβάρα.

(Άκολουθεί) Γ. ΚΟΥΤΣΟΥΛΑΣ

ΑΣΚΛΗΠΕΙΟΝ — ΖΩΟΛΟΧΟΣ ΠΗΓΗ

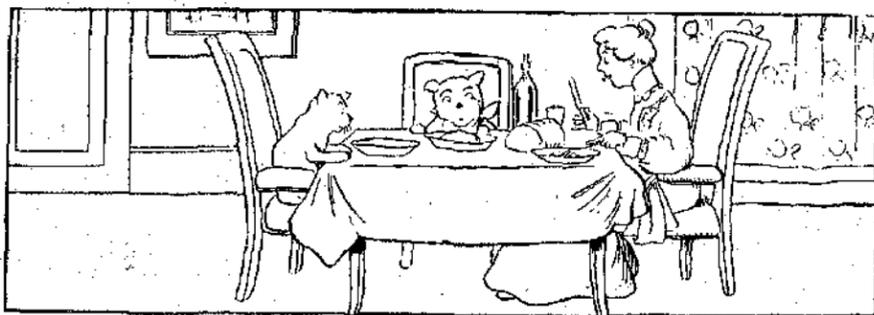
Άγνάτια στην όλόφωτη μαγσία, σά πλάγια της Άκρόπολης οινιμένος, άρχαίος ναός που έρχόταν με λατρεία να προσκυνήση κάθε άρρωστημένος.

Τώρα ο Άσκληπιός, θεός λησιμονημένος. Κάποτε μέσ' στο σπήλαιο λειτουργία σεμνή γροικιέται θάνατο πονεμένος που τάξιμο έτελει στην Παναγία.

Νερό καθάριο άπ' την πηγή άναβρύζει; θαματούργο, χειμώνα καλοκαίρι το βλέμμα με χαρά το ξεχωρίζει

Στο λίγο φως που χύνει τάξιμο κέρι. Μ' αν τις θεσηκείες άλλαξεν ο χρόνος; ή Πίστη μιά κι' άνθρώπινος ο πόθος.

Κ. Ν. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

οισα όλες τις κοινωνικές τάξεις. Κι' ένα πράγμα παρατήρησα: "Όπου κι' αν έζησα, ήταν και κακοί άνθρωποι βέβαια, μα ήταν και καλοί. Και παντού οι καλοί ήταν περισσότεροι απ' τους κακούς. Τόσους έγνωρίσα, βλέπεις, και τρεις μόνο αναγκάστηκα να εκδικηθώ και να τιμωρήσω: τον μπαρμπα-Γιάννη τον ξενοδόχο, τον Πολύβιο και το Γεώργιο.

— Τους έκαμες πολύ καλά, Χιόνη μου! μου είπε ο Τόπ. Τους αξίζεις δ,τι έπαθαν, όπως σου αξίζεις και σένα να ησυχάσης πιά και να ζήσης ευτυχισμένος, — "Αλήθεια, του είπα, είμαι πολύ ευτυχισμένος! Έχω την καλύτερη κυρία του κόσμου κι' έναν αδελφικό φίλο που για μένα είναι θεοσάυος!

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ ΕΝΟΣ ΓΑΤΟΥ.

ΤΑ ΔΥΟ ΠΑΠΑΚΙΑ

Έγώ, όπως ακούσα πολλές φορές να λένε, είμαι ένα χαριτωμένο παπάκι. Και γιατί να μην είμαι χαριτωμένο; Μήπως δεν ήταν χαριτωμένα και τα χεράκια που μ' έπλασαν;

Γιατί εγώ το καιμένο δέ βρήκα απ' αυγό, όπως όλα τα άλλα παπάκια. Έγώ βγήκα απ' τα χεράκια ενός μικρούλη. Και για να γεννηθώ, χρειάστηκε ένας σβώλος ηηλός.

Το παιδάκι που μ' έκανε παπάκι από ηηλό, μου εξήγησε πως τού ήρθε να με φέρη στο φως. «Πρώτα απ' όλα, θυμάμαι πού μου είπε, πρέπει να σου πώ πως είναι δύο-τρια χρόνια τώρα, που ηγ-γάνω κι' εγώ στο σχολείο. Και φέτος, μαζί με τα άλλα ωραία πράγματα που μαθαίνουμε εκεί, ο δάσκαλος μάς έδειξε πως να φτειάνουμε, καθέννας μας, πουλιά, ζώα και φρούτα με ηηλό. Έτσι, τώρα που ο χρόνος τελείωσε, μάς είπε να βάλουμε όλα μας τα δυνατά και να πλάσουμε άλλος ένα φρούτο, άλλος ένα πουλάκι, άλλος ένα ζώακι. Και να τού πάμε δ,τι θάφτιαχνε καθέννας, για να τα-

ραδιάσω όλα σ' ένα μικρούλο τραπέζι στην πιο μεγάλη σάλα του σχολείου μας, όπου θάρχόνταν να τα καμαρώσουν οι γονείς μας μαζί με άλλα ωραία πράγματα, κεντήματα, ζωγραφίες, παιχνιδάκια από χαρτόνι, που θάφτιαχναν τα παιδιά των άλλων τάξεων.

Από τη στιγμή εκείνη, έσπαξα το κεφάλι μου: τί να πλάσω εγώ; "Ένα καρύδι ή ένα αμύγδαλο; "Η ένα κάστανο; Πφ! Είχα φτιάξει τόσες φορές απ' αυτά, που τ'αχα βαρεθεί. Κάτι άλλο... κάτι άλλο... Και θυμήθηκα το παπάκι που μου είχε πάρει μοναμά δ μπαμπάς την πρωτοχρονιά μαζί με άλλα παιχνιδιά. Ναι, ναι... "Εκείνο θα τ'εβαζα μπροστά μου και θα προσπαθούσα να πλάσω ένα παρτίμοιο... και πιδ ωραίο μάλιστα! Πήρα λοιπόν το κοκκινόχωμα, τ'δβρεξα, έκανα ένα σβώλο κι' άρχισα να τον πλάθω. Στην αρχή τον εξόμωσα στις παλάμες μου και τον έκαμα ένα αυγό. Το αυγό αυτό το τράβηξα απ' τη μιάν άκρη με προσοχή, έτσι έγινε ή ορίττα σου. "Υστερα άρχισα να τραβώ τον ηηλό από την αντίθετη άκρη, που σε λίγο νόμισες

πως εβγαξα από κεί ένα μακαρόνι. "Έτσι έπλασα το λαϊμό, που στην άκρη τον γύρισα κι' έπλασα το κεφαλάκι σου, παπάκι μου, με το μικρούτικο ράμφος. "Όστόσο είχα αφήσει λίγον ηηλό και μ' αυτόν έπλασα δυο φτερούγες, που σου τις κόλλησα στα πλευρά. "Υστερα σ' άφησα να στεγνώσης. Κι' άμα στεγνώσες, πήρα το ηινέλλο και σε χρωμάτισα άσπρο. Μόνο στο ράμφος σ' άφησα άχρωμάτιστο. Μετά το βούτηξα στη μάυρη μπογιά, και σου εξωγράφισα δυο τελείες για μάτια. "Α, τί έκφρασε κεί που έγινες τότε, παπάκι μου! Μου φάνηκε σά να μου λές: Πίπ... πίπ... σά να μου φώναζες: έδω είμαι!»

Μ' έβαλε τότε κοντά στο άλλο παπί, το κοκκαλένιο, κι' έβω το ηηλοάσα με πολλή διαχωτικότητα;

— Σέρεις; του είπα. "Έρχομαι να σου κάνω συντροφιά. Με θές γι' αδελφάκι σου;

"Εκείνο, — περίεργο! — με στραβοκοίταξε, αντί να τρέξη να μ' αγαλιάσει. Και τού γιατί μου το είπε ύστερα το παιδάκι:

— Βλέπεις; Είδε που εσένα σούκανα πιδ πολλά καμάρια, και ζήλεψε. Γι' αυτό σου κάνει μούτρα.

Μά γιατί να είναι ζηλιάρικο; Αυτό είναι τόσο κακό πράγμα! Κάνει και στον έαυτό του κακό, και μένα με κάνει να πονώ. "Αν ήτανε πιδ λογικό, θα με δεχότανε σά φίλο του και θα περνούσαμε τον καιρό μας ευχάριστα τα δυο, ενώ έτσι υποφέρουμε χωρίς λόγο. Τό παιδάκι μάς αγαπά το ίδιο και τα δυο.

Την άλλη μέρα το πρωί, όταν το παιδάκι με πήρε για να με πάη στο δάσκαλό του, το κοκκαλένιο μόνο που δεν πέταξε απ' τη χαρά του! Κι' όμως εγώ εδάκρυσα πού τ'εποχωρίζομαι...

"Υστερα από μιά βδομάδα, ο δάσκαλος με ξανάδωσε στο παιδάκι. Το παιδάκι με πήρε στην αγαλιά του με καμάρια, γιατί δλοι όσοι με είδαν στο τραπέζι, ανάμεσα στ'αμύγδαλα, στα καρύδια, στα κολοκυθάκια, στις μελιτζανίτσες, στις χελώνες και τα φιδάκια, έγέλασαν με την καρδιά τους και μ' έπηραν στα χέρια τους να με χαϊδέψουν:

— Τό τσαρμένο! Τί νοστιμούλι που είναι...

"Έτσι ξαναγύρισα σπíti τού, αλλά έδω δεν ξαναβρήκα πιά το κοκκαλένιο παπάκι. Το παιδάκι μου είπε τί συνέθη; Την ήμέρα που με πήρε να με πάη στο δάσκαλο, εκείνο έκανε σάν τρελλό. Χάλασε τον κόσμο απ' τη χαρά του. Όταν άνοιξε ή πόρτα και μπήκε στην κάμαρα ένα φύσημα, έστησε μαζί του χορό! "Αλλά παρακάτω ήταν ένα τασάκι μ' ένα αποτίγαρο που κάπνιζε ακόμα. Τό φύσημα, — τώρα, τ'όκαμε έπίτηδες ή χωρίς να τό θέλη; — καθώς εχόρευε τό

κοκκαλένιο παπάκι, τ'εσπρωξε ως το τασάκι, και κεί πήρε φωτιά απ' ταποτίγαρο. Σε λίγο έγινε στάχτη, κι' άφησε κιά τέτοια μυρωδιά τό πτόμα του στην κάμαρα, που ή όπηρέτρια, σάν έμπήκε να σιγουρήσει, μύριζε για πολλήν ώρα κι' άναρωτιόταν:

— Μά τί να κάηκε δώ μέσα και μυρίζει έτσι;

Δεν ξέρω αν αυτό ήταν θεία τιμωρία. "Εκείνο που ξέρω, είναι πως εγώ έκλαψα για τό θάνατο του αδελφισού μου... Γιατί εγώ, από τη στιγμή που τό πρωταγέκρυσα, τ'εγάπησα σάν αδελφι μου.

Κ. Π. ΔΕΥΚ.

ΤΟ ΑΣΠΡΟ ΣΠΙΤΙ

ΔΙΗΓΗΜΑ

Κάθε άνθρωπος έχει ένα όνειρο κρυφό, μιά μυστική έπιθυμία, που σε κανένα, ποτέ, δεν τολμάει να έμπιστευθώ. "Έτσι κι' ο Παυλάκης, έχει κι' αυτός τ' όνειρό του τό κρυφό. Σέρει πως αν τ'έλεγε, ίσως να γελοούσαν μαζί του (έκτός απ' τη μαμμά), θα τον κοροϊδούσαν και γι' αυτό δεν τό λέει σε κανένα (ούτε και στη μαμμά). Τ'όνειρο του Παυλάκη δεν είναι κανένα σπουδαίο όνειρο, δυσκολο να γίνη, όχι... μα αφού ο Παυλάκης δεν μπορεί να ίκανοποιηθή την έπιθυμία του τού φαίνεται πως είναι κάτι πολύ, μα πολύ σπουδαίο.

— "Αχ, να μπορούσα να πάω στο «άσπρο σπíti»!

Νά τό όνειρο του Παυλάκη. Νά πάη στο «άσπρο σπíti», να τό δη από κοντά, από πολύ κοντά. Κάθε πρωί που θα ξυπνήσει, σί πρώτες του ματιές πέφτουν στ' ανοιχτό παράθυρο κι' από κεί στο «άσπρο σπíti». Είναι τόσο μακριά (για τα πόδια τού πιτσιρίκου βέβαια) είναι τόσο μακριά απ' τό φτωχόσπιτο τού Παυλάκη τό άφραστο «άσπρο σπíti»! Κι' είναι τόσο — τόσο παραμυθένια όμορφα (σίγουρα δε θάχαν καλύτερα παλάτια ό βασιλοπούλες των παραμυθιών, σκέφτεται ο Παυλάκης) κι' έχει κάτι πλατιά, πράσινα παραθυρόφυλλα. "Έχει και κήπο. Ένα μεγάλο — μεγάλο κήπο, με λογής-λογής λουλούδια. "Από μακριά ο Παυλάκης δεν μπορεί να τό ξεχωρήσει. Βλέπει μόνο μιά πλατεία πράσινη (έτσι τού φαίνεται), με πολλά πολλά δέντρα πράσινα κι' αυτά. Μά είναι ένα πράσινο με χλιές άποχρώσεις, απ' τό πιδ βαθύ που μοιάζει σά μαύρο, ως τό πιδ ξανθό που μπορεί να τό πη και κίτρινο. Ξεχωρίζει πού και πού και κάτι κόκκινα τετραγωνάκια, που αν μπορούσε να ηησιάζη, θάελεπε πως ήταν δλόκληρα παρτέρια από κόκκινες νεραγκούλες βαθύχρωμες. Κι' ο κάλμος τού Παυλάκη δλο και μεγαλώνει. Νά μωρέση να δη, να δη μ' δλη τη δύναμη των ματιών του, τό «άσπρο σπíti» από

κοντά, τό άσπρο ηηλό σπíti με τον πλατύ, τον πράσινο κήπο του. "Από μικρούλης, ένα τόσο δά αγοράκι, καχεκτικό, χλωμό, άρρωστιάτικο, με τα σκληρά σημάδια της φτώχειας, τα σκαμμένα τ υ μάγουλα, τράφηκε με τη βαθεία νοσταλγία τού «άσπρου σπιτιού».

— Κι' ήταν τόσο χαρούμενοι δλοι εκεί μέσα. Παυλάκη μου, τούλεγε ή μητέρα του, ο μπαμπάς, ή μαμμά, τα παιδάκια τους. Και ξέρεις γιατί;

— "Όχι, άπαντούσε μονοσύλλαβα ο Παυλάκης, που ήταν ένα λιγομίλητο παιδί, που σπάνια έλεγε πολλά λόγια.

— Γιατί μαζί τους καθόταν κι' ή Χαρά, μιά ηηλή...

— Πολύ ηηλή, μαμμά;

— Πολύ. Μιά ηηλή κυρία, ξανθιά, γνυμένη στα κάτασπρα, μ' ένα φωτερό άστέρι στα μαλλιά.

— Κι' ήταν πάντα μαζί τους, μαμμά;

— Πάντα. Μαζί της τρώγανε, μαζί της παιζανε, μαζί της γελοούσαν. Και τό άσπρο ηηλό σπíti γέλαγε κι' αυτό με τα όρθάνοιχτα —παράθυρά του, που χαιρετούσαν μ' ένα χαμόγελο κάθε πρωί τον ήλιο. Μά ξαφνικά...

Στό «ξαφνικά» της μητέρας, ο Παυλάκης γούρλωνε τα μεγάλα μαύρα μάτια του, την άγκάλιαζε σφιχτά-σφιχτά με τ' αδύναμα χεράκια του, και τό κάτω χεϊλάκι του παραπονιάρικα άρχιζε να τρέμη. "Η μαμμά σταμάταγε. Κοίταζε με συμπόνια τ' αγοράκι της και ήθελε ν' άλλαξη κουδέντα.

— Και ξαφνικά; τί έγινε ξαφνικά; μαμμά, πές μου, πές μου.

Κι' είχαν μιά τέτοια βαθεία ίκεσία τα μάτια του, που ή μαμμά εξακολουθούσε τό παραμύθι, που τόσο πίκραινε και τούς δυο:

— Ξαφνικά μιά άγρια γυναίκα μ' ένα φόρεμα μαύρο, σκοτεινό, («Ένοια» την έλεγαν) όρμησε μέσα στο άσπρο σπíti, έδιωξε με σκληρό τρόπο την ξανθιά, άσπροντυμένη Χαρά, κι' άρπαξε τον πατέρα που έσφιγγε τις γροθιές, τη μητέρα που έκλαιγε με σιωπηλά δάκρυα, τα παιδάκια που θρηγούσαν, και τούς πέταξε έξω από τ' «άσπρο σπíti»! Κι' από τότε ή κακιά γυναίκα μένει μαζί τους.

Και τέλειωσε έτσι θλιβερά τό παραμύθι, που άρχιζε τόσο χαρούμενα μ' ένα ηηλό άσπρο σπíti, πουχε παράθυρα που χαμογελούσαν στον ήλιο, και τό κατοικίδιος ή Χαρά με τό λαμπερό άστέρι στα ξανθά μαλλιά της.

"Όταν ο Παυλάκης έγινε πέντε χρονών, αποφάσισε να κάνη τό «ταξίδι» για τό «άσπρο σπíti». Μά ξαφνικά θυμήθηκε τό μαύρο σκυλί, (πιδς ξέρει αν δεν είναι λυσσαζιμένο) που τριγυρνά πάντα εκεί γύρω. "Υστερα θυμήθηκε κι' ένα χοντρό βώδι που ο κύρ Νικόλας, ο γεωργός, όργωνε μ' αυτό τό χωράφι του. Πιδς

ξέρει αν δεν τούβρηγ τού κυρίου βωδιού ή μεγάλη έπιθυμία να ριχτή πάνω στον Παυλάκη με τα μυτερά του κέρατα; Και αναβάλλει τό ταξίδι για τον άλλο χρόνο.

Μά σήμερα τ' αποφάσισε. Είναι έξη χρονών, ηηγαίνει και σχολείο. Μόνος του μάλιστα. "Εκεί στην άκρη τού χωριού. Γιατί να μην πάη και στο «άσπρο σπíti»; Τό μαύρο σκυλί δεν γυρίζει πιά εκεί κοντά (ίσως να φύγησε) κι' ο κύρ Νικόλας έχει κρυμμένο τό βώδι, του. Δέν είναι εποχή για όργωμα.

Θά πάει.

"Έχει να φορέση και τό ωραίο βελούδινο κοστούμι που τούστειλε ή θεία "Αρετή από τη χώρα. Πρέπει να στολιστή πολύ ωραία για να κάνη μόκος του μιά βίζιτα στο «άσπρο σπíti», αφού εκεί κάθεται και ή Χαρά (σίγουρα θα ξαναγύρισε στο σπíti της, αφού έφυγε ή κακιά Ένοια, σκέφτεται ο Παυλάκης) κι' έχει κάτι να ζητήση από τη Χαρά ο Παυλάκης. Είναι πολύ σπουδαίο βέβαια, μα αυτός θα τής τό πη αν τη βρή. Νά. "Αν ήθελε νάρχέτανε, για λίγο, και στο δικό τους σπíti, αφού κάποτε ήταν μαζί τους (τόν παλιό-παλιό καιρό, όταν ο Παυλάκης ήταν ένα μωρουδάκι) ναι, αφού ήταν μαζί τους, ίσως να μη την στενοχωρή πολύ νάρθη και τώρα για λίγο. Κι' άρχισε τό μεγάλο ταξίδι.

(Τό τέλος στο ερχόμενο)

ΑΙΛΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ

Η ΚΑΜΠΑΝΑ

(Διήγημα τού "Αντερον)

— Συνέχεια από τό προηγ. και τέλος —

Τό τρίτο όμως είπε πως τό καμπανάκι αυτό δεν ήταν τόσο μεγάλο, ώστε ν' ακουγεται τόσο μακριά και να κάνη ήχους που συγκινούσαν όλες τις καρδιές. Αυτό ήταν παιγνιδάκι.

Τό παιδί που τάλεγε αυτά ήταν πριγκιπάπουλο, από βασιλική γενιά. Τ' άλλα δυο παιδιά σκέφθηκαν πως ίσως τα βασιλόπουλα συνηθίζουν να μη πιστεύουν εύκολα δ,τι βλέπουν κι' άκουν. Κράτησαν όμως την ιδέα τους και κάθησαν περιμένοντας τον άέρα να φυσήξει και να χτυπήσει τό καμπανάκι.

"Ο τρίτος έφυγε μοναχός του. "Ηταν όμως γεμάτος θάρρος κι' έλπίδα. Τό στήθος του φούσκωνε από την όμορφη και τη μεγαλόπρεπη μοναξιά που τον περιστοιχίζε. "Από μακριά άκούσε τό λεπτό κουδούνισμα απ' τό καμπανάκι κι' ο ίδιος άνεμος τούφερε τον ήχο από τό πρόστυχο κουδούνι τούζαχαροπλάστη.

Μά ή άληθινή καμπάνα, εκείνη που ζητούσε, άντηχούσε πολύ διαφορετικά. Κάπου κάπου την άκουγε από την άριστερή μεριά, — απ' τη μεριά της καρδιάς σκέφθηκε. Κι' όσο την ηησιάζε, έμοιαζε σά ν'απαίξε δλόκληρο όργανο έκκληησιας.

Ήδες όμως πού κάτι σαλεύει στα θαμνιά και βγαίνει εν' αγορά με χοντροπάπουτσα, μ' ένα σακκάκι πολύ κοντό για τὸ μπόι του και με χέρια χοντρά ἀπὸ τὴ δουλειά. Τὸ γνώρισε ἀμέσως αὐτὸ τὸ παιδί. Ἦταν ἐκεῖνος πού εἶχε γυρίσει πίσω γιὰ νὰ δώσει τὰ ξένα ρούχα καὶ τὰ ξένα παπούτσια ἐκεῖ πού τὰ εἶχε δαμειστεί. Ἀφοῦ ὅμως ξεπλήρωσε αὐτὸ τὸ χρέος, φόρεσε τὰ δικά του τὰ παλιά καὶ ξεκίνησε γρήγορα νὰ βρῆ τὴν καμπάνα, πού ἀντηχοῦσε γλυκὰ μέσα στὴν καρδιά του.

— Τί καλά! εἶπε τὸ βασιλόπουλο. Θὰ πάμε μαζί. Ἄς στρίψουμε ἀριστερά. Τὸ φτωχὸ ντρεπόταν γιὰ τὰ χοντροπάπουτσα του καὶ τὸ ἄβολο σακκάκι του μετὰ τὰ πολλὰ κοντὰ μανίκια.

— Μὰ αὐτὰ τ' ἀρβύλα δὲ μπορῶ νὰ σὰς ἀκολουθήσω γρήγορα, εἶπε. Ὑστερα, θάρρῳ πὸς ἡ καμπάνα πρέπει νὰ εἶναι δεξιά. Δεξιά δὲ βάζουν ὅλα τὰ καλά καὶ τὰ ξεῖρα;

— Τότε, φοβάμαι πὸς δὲ θὰ ξανασημαντηθῶμε πιά, ἀποκρίθηκε τὸ βασιλόπουλο· κι' ἀποχαιρέτησε μετὰ χάρη τὸ φτωχὸ, πού χάθηκε σὲ πικρὸ μέρος τοῦ δάσους, ἔπου τ' ἀγκάθια ξέσχιζαν τὰ ρούχα του καὶ γκρατσούνιζαν τὸ πρόσωπό του.

Καὶ τὸ βασιλόπουλο βρῆκε ἐμπόδια. Ἐπείσε κάμποσες φορές καὶ μάτωσε τὰ χέρια του. Μὰ ἦταν γενναῖο παιδί!

— Θὰ πάω ὡς τὴν ἀκρὴ τοῦ κόσμου, ἀν χρειαστῆ, σκέφθηκε. Ἀλλὰ θὰ τῆ βρῶ τὴν καμπάνα.

Ξαφνικά, εἶδε πάνω στὰ δέντρα κοπάδι ἀπὸ βρωμερὲς μαϊμούδες, πού τοῦ καναν φριχτοὺς μορφομοῦς καὶ φώναζαν ὅλες μαζί:

— Πιάστε τον, χτυπήστε τον! Βασιλόπουλο εἶναι, μὰ εἶναι μοναχὸ του.

Μὰ ἐκεῖνος προχώρησε ἀκλόνητος καὶ δὲν τόλμησαν νὰ τὸν πειράξουν. Καὶ σὲ λίγο ἀνταμείφθηκε γιὰ τοὺς κόπους του. Ἐφτασε σ' ἕνα ὕψωμα, ἀπ' ἔπου εἶδε ὑπέροχο θέαμα. Ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά, καταπράσινες πλαγιές, ἔπου ἔτρεχαν ἑλάφια κι' ἀγριακάτσικα. Ἐδῶ κι' ἐκεῖ, τούφες ἀπὸ ἀγρίοκρινά ἀσπρα σὰν τὸ χιόνι, κι' ἀπὸ τούλιπες κόκκινες, γαλάζιες καὶ χρυσοπῆδες. Θάμνοι καὶ δέντρα κάθε λογῆς, στέλιζαν τὴν ὑπέροχη αὐτὴ τοποθεσία, καὶ γύρω γύρω τὴν ἐκλειναν βελανιδιές ἑκατοχρονίτικες. Καὶ καταμεσὶς, μιὰ λιμνούλα, ἔπου κολυμποῦσαν μετὰ καμάρι οἱ πιὸ ὠραῖοι κύκνοι τοῦ κόσμου.

Τὸ βασιλόπουλο στεμάτησε κι' ἔμεινε ἐκστατικό. Ἄκουσε πάλι τὴ καμπάνα καὶ τώρα δὲ φαινόταν νὰ εἶναι μακριά. Στὴν ἀρχὴ τοῦ φάνικε πὸς ὁ ἦχος ἐρχόταν ἀπὸ τὸ μέρος τῆς λίμνης. Ἐσκυψε κι' ἔκουσε: ὄχι, δὲν ἐρχόταν ἀπὸ κεῖ.

Ὁ ἥλιος κόντευε νὰ βασιλέψει. Ὁ οὐρανὸς ἦταν κατακόκκινος, σὰν φλογισμένος. Ἐγινε βαθεῖα σιωπή. Τὸ βασιλόπουλο γονάτισε κι' εἶπε τὴ βραδινὴ προσευχή του:

— ὦ, θεέ μου, δὲ θὰ δώσεις νὰ βρῶ αὐτὸ πού ζητῶ μετὰ τόση λαχτάρα; Ἐφτασε ἡ νύχτα, ἡ σκοτεινὴ νύχτα. Βλέπω ὅμως ἐκεῖ πέρα ἕνα φηλὸ βράχο, πού περνᾶ τίς κορφές τῶν πιὸ ψηλῶν δέντρων. Θάναθῶ ἴσως πρὶν χαθεῖ ὁ ἥλιος στὸν ὄριζοντα, θὰ προφτάσω νὰ βρῶ ἐκεῖνο πού ζητῶ.

Πιάστηκε ἀπὸ τίς ρίζες, τὰ κλαριά, ἀπ' τίς γωνιές τῶν βράχων, καὶ σκαρφάκωσε ἀνάμεσα σὲ σαῦρες, σὲ βατραχῆους κι' ἄλλα σιχαμερὰ σερπετά, ὡς τὴν κορφὴ τοῦ βράχου. Ἐφτασε ἀποκαμωμένος, λαχανιασμένος.

Τί δόξα ἦταν ἐκεῖνη πού παρουσιάστηκε μπροστὰ στὰ μάτια του! Ἡ θάλασσα, ἡ μεγάλη κι' ἀπέραντη, ἀπλωνόταν ὡς ἐκεῖ πού ἔφτανε τὸ μάτι καὶ κολούσε τὰ κύματά της ὡς κάτω στὴν ἀκτὴ. Χαμηλά, ὁ ἥλιος σὰν πύρινη σφαῖρα πυρπολοῦσε τὸν οὐρανὸ, πού ἔμοιαζε σὰν τεράστιος ρωτεινὸς θόλος πάνω ἀπ' αὐτὸν τὸν ἱερὸ ναὸ τῆς φύσης. Τὰ δέντρα τοῦ δάσους ἦταν οἱ κολόννες του. Ἡ ἀνθοστόλιστη χλόη ἦταν τὸ πολυτιμὸ χαλί του.

Ὁ ἥλιος χάθηκε σιγά σιγά. Χιλιάδες φῶτα φάνηκαν τότε στὸ στερέωμα, πρόβαλε τὸ φεγγάρι καὶ τὸ θέαμα ἦταν πάντα μεγαλόπρεπο καὶ συγκλονιστικό.

Τὸ βασιλόπουλο γονάτισε καὶ προσευχήθηκε στὸ δημιουργό.

Ἦδες ὅμως, ἐκεῖ δεξιά, προβάλλει τὸ φτωχόπαιδο μετὰ τὰ χοντροπάπουτσα καὶ τὰ σχισμένα ρούχα. Εἶχε βρεῖ κι' αὐτὸ μετὰ τὸ δικό του τρόπο, τὸ ἔρομο τοῦ ναοῦ. Τὰ δύο παιδιὰ πιάστηκαν ἀπ' τὸ χέρι κι' ἔμειναν γεμάτα θαυμασμὸ μπροστὰ στὴν μεθυστικὴ αὐτὴ εἰκόνα.

Ἀπ' ὅλες τίς μεριεὶς ἀντηχοῦσαν τώρα οἱ ἦχοι τῆς θεῆας καμπάνας. Ἦταν οἱ ἦχοι ἀπὸ τὰ κύματα, ἀπὸ τὰ δέντρα, ἀπ' τὸν ἄνεμο. Ἦταν ἡ κίνηση πού ζωογονοῦσε ὅλη αὐτὴ τὴν ἀπλὴ καὶ μεγαλόπρεπη φύση. Ἀπὸ πάνω τους θάρροσαν πὸς ἀκουγαν τ' ἀλληλοῦτα τῶν ἀγγέλων τοῦ οὐρανοῦ.

MIX. A. STAZINHOPOYLOS

ΑΝΑΤΟΛΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΣΙΛΑΝΤΙΣΜΕΝΟ ΚΑΡΤΟ

Ἐνας φτωχὸς Ἀνατολίτης, δταν ἔβλεπε κανένα κλοποφορέμνο, ζητοῦσε καμὶ δεκάρα, γιὰ νὰ δῆξει τὸ περιεχόμενον τῆς σακκούλας του. — Εἶναι ἀπὸ τὰ ἔθιμα τῶν φτωχῶν τῆς Ἀνατολῆς καὶ ἡ ζήτησις — Μὰ αὐτὸς φαίνεται δὲν εἶτανε φτωχὸς μόνο στὴ σακκούλα, μὰ καὶ στὰ μυαλά.

Μιὰ μέρα, ἕνας πλούσιος τοῦδῶσε ἕνα τέταρτο τοῦ μετζίτι, μετὰ τὴ διαφορά πὸς εἶτανε τριμμένο καὶ σχεδὸν δὲ φαινότανε τὰ γράμματά του. Ὁ φτωχὸς τὸ πήρε μετὰ λίγη δυσκρέσκεια. — «κάποιονε τοῦ χάριζαν γαῖδαρο καὶ κείνος τὸν κοίταζε στὰ δόντια». Στὴν ἀγορὰ τῶδῶσε γιὰ τέσσαρα γρόσια, ἐνῶ τὸ τέταρτο τοῦ μετζίτι κάνει πέντε.

Μιὰ ἄλλη φορὰ, ὁ Ἀνατολίτης βρῆκε στὸ δρόμο ἕνα τέτοιο τέταρτο· ἔσκυψε καὶ τὸ πήρε, ἀλλά, ἔμα εἶδε πὸς εἶτανε τριμμένο, εἶπε:

— Τὴν ἄλλη φορὰ, ἀλλάζοντες σὲ ν ἀγορὰ ἕνα τέτοιο κάρτο σὲ ἰ λ ν τ ἰ σ μ ἔ γ ο (=τριμμένο) σὰν καὶ λόγου σου, ἔχασα ἕνα γρόσι· τρελλὸς εἶμαι νὰ πάρω καὶ σένα νὰ χάσω ἄλλο ἕνα γρόσι!

Καὶ πέταξε τὸ νόμισμα.

M. ΦΙΑΝΤΑΣ

ΤΟ ΠΑΛΙΟ ΚΑΡΑΒΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ALPHONSE DAUDET

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Ἄκουσε, ἀντρα μου, ἔκανες, σὰν πάντα, μιὰ κουταμάρα. Αὐτὸ τὸ παιδί, πού μὰς ἀγάπησε καὶ τὸ ἀγαπήσαμε σὰ δικό μας, θὰ λυπόμαστε ὅλοι ἀν τὸ χωρίζομαστε. Θὰ προσπαθῶσω λοιπὸν νὰ τὸ κρατήσω, ἀλλά θέλω γὰ με βοηθήσετε ὅλοι. Τὴν πρώτη φορὰ πού ἡ Λίνα θάχη τὰ νεύρα της, ἡ πού θὰ πῆς ἐσὺ, θὰ τὸ πάω στὴν ἀστυνομία!

Ὁ μπάρμπα-Λουβὼ ἔλαμπε ἀπὸ χαρὰ.

— Σὺμφωνοί, δὲ θὰ ξαναπῶ!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Ὁ Γεώργιος τώρα ταξίδευε, πήγαινε στὴν ἐξοχὴ, στὸ καλὰρι τῆς Γιόννας μετὰ τοὺς σταχτιοὺς τῆς λόφους.

Ἄκουμπισμένος στὴν κουραστή, καὶ ἀποφασισμένος νὰ μὴν ξαναπῆ, ὁ μπάρμπα-Λουβὼ ἔκανε κουρδὸ αὐτὶ στὶς πρῶνες διαφόρων ταβερνιάριδων, πού μετὰ τὴν ἐκπληξή, γιὰ πρώτη φορὰ ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια, τὸν ἔβλεπαν νὰ περνᾶ σι' ἀνοιχτά.

Ἐπρεπε νὰ βαστάη γερὰ τὸ τιμόνι γιὰ νὰ ἐμποδίξῃ τὴν «Ὠραία Νιθερναίζα» νὰ πλευρίξῃ στὶς ταβέρνες.

Χρόνια τώρα, ἀπ' τὸν καιρὸ πού πρωτοταξίδεψε σ' αὐτὰ τὰ μέρη, τὸ παλιὸ καράβι εἶχε μάθει πιά τὰ κατὰτόπια καὶ στεκόταν μόνο του, σὰν ἄλογο λεωφορείου πού ξέρε πιά τοὺς σταθμούς.

Στὴ γέφυρα τὸ «πλήρωμα» καθάριζε. Δὲν ἔβγαζε καὶ πολλὴ δουλειά, μ' ὅλο πού ἀκουγε μερόνυχτα κανεῖς, στὸ κατὰστρωμα, στὴ γέφυρα, παντοῦ, τὸ χτύπο τοῦ ξυλένιου τοῦ ποδιοῦ.

Πάντα μελωχολικὸς κι' ἀμίλητος. Ἦταν ἀπ' αὐτοὺς πού ὅλα τοὺς ἔχουν πᾶει στραβά στὴ ζωὴ.

Ἐνας συμμαθητῆς του τοῦ χτύπησε τὸ μάτι σὰν ἦτανε παιδί ἕνα μηχανήμα τοῦ ἔκοψε τὸ πόδι σὰν ἦτανε νέος καὶ σήμερα, θάταν ἀσφαλῶς ἕνας φτωχὸς ζητιάνος καὶ θὰ πέθαινε τῆς πείνας ἀν δὲν τὸν εἶχε λυπηθεῖ καὶ συμμαζέψει ὁ μπάρμπα-Λουβὼ, μὲ ὅλους εἶχε βγεῖ ἀπ' τὸ νοσοκομεῖο, γιὰ νὰ τὸν βοηθῆ δὴ θεν στὴ δουλειά. Εἶχε γίνει μάλιστα τότε κι' ἕνας γενναῖος καυγάς μετὰ τὴ γυναῖκα του, γιὰ νὰ τὸν κρατήσῃ, ὅμοιος μετὰ τὸ σημερινὸ πούγινε γιὰ τὸ Γεώργιο.

Τώρα πιά εἶχε γίνει ἀπαραίτητος στὸ νοικοκυριὸ τῆς «Ὠραίας Νιθερναίζας», ἔπως ὁ σκύλος καὶ ἡ γάτα.

Ὁ μπάρμπα-Λουβὼ διεύθυνε τόσο ἴσα καὶ τὸ πλήρωμα μανουβράριζε τόσο καλὰ, πού σὲ 12 ἡμέρες ἡ «Ὠραία Νιθερναίζα» ἀράζε στὸ Κλαμεοῦ γιὰ τὸ χειμωνιάτικο ὕπνο της.

Ἀπ' τὸ Δεκέμβρη ὡς τὰ τέλη Φεβρουαρίου οἱ καπετανεῖο δὲν ταξιδεύουν.

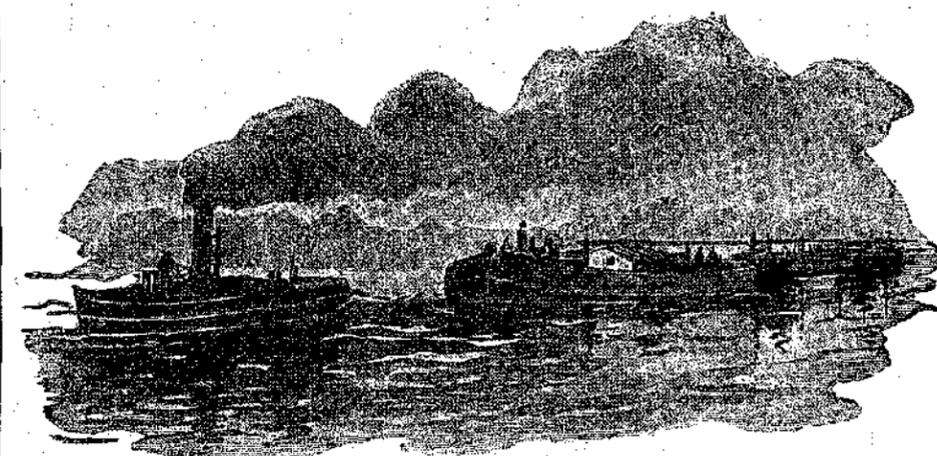
Ἀράζουν τὰ καράβια τοὺς καὶ πᾶνε στὰ δάση γιὰ τὴν ἀγορὰ τῆς ξυλείας. Κι' ἐπειδὴ τὰ ξύλα δὲν εἶναι ἀκριβά, ἀνάβουν καλὴ φωτιά στὶς καμινέτες τους. Ἄν μάλιστα ἡ φθινοπωρινὴ ξυλεία ἔχει καλοπυληθεῖ, αὐτὴ ἡ ἐποχὴ εἶναι μιὰ εὐχάριστη ἀνάπαυση γι' αὐτοὺς.

Τὴ ἀλλαγὴ ζωῆς γιὰ τὸ φτωχὸ παιδί! Ὅλο τὸ διάστημα τοῦ ταξιδιοῦ εἶχε μείνει ἀμίλητο, ξαφνιασμένο. Θάλεγε κανεῖς ἕνα ποῦλι μεγαλωμένο στὸ κλουβὶ πού ἔχεσσε νὰ πετάγῃ καὶ τὸ ξαφνιαζεῖ ἡ ἀναπάντεχη ἐλευθερία του.

Ἡ κυρὰ-Λουβὼ, πού τὸ ἔβλεπε πάντα ἄγριο, βουδὸ, ἔλεγε:

— Εἶναι κωφάλαλο.

Ὅχι, δὲν ἦτανε κωφάλαλος ὁ μικρὸς Παριζιάνος, τῆς συνοικίας τοῦ Τέμπλου.

«Δὲ θάπαιρναν πρὶν ἀπὸ τὴν ἐπομένη τὸ ρομουλκὸ...» (Σελ. 374, στ. β')

Ὅταν κατάλαβε ὅτι δὲν ὄνειρευόταν ὅτι δὲν θὰ ξαναγύριζε ποτὲ πιά, στὴ σκοτεινὴ του σοφίτα, καὶ ὅτι μ' ὅλες τίς φοβέρες τῆς κυρὰ-Λουβὼ, δὲν εἶχε καὶ μεγάλα πράγματα νὰ φοβᾶται ἀπ' τὴν Ἀστυνομία, λύθηκε ἡ γλώσσα του.

Ἦτανε τὸ ἀνοιχτὸ ἐνὸς λουλουδιοῦ, μεγαλωμένου στὴ σκοτεινιά καὶ πού ἔξαρνα τὸ βγάζονε στὸν ἥλιο.

Ἐπαψε πιά νὰ τρυπῶνῃ στὶς γωνιές καὶ νὰ τρέμῃ μετὰ τὸ παραμικρὸ μ' ὅλο πού ἐξακολουθοῦσε νὰ μὲνῃ χλωμὸ καὶ νάχη πάντα κάτι τὸ μελαγχολικὸ ἀπάνω του, ἔμαθε σιγά-σιγά νὰ γελάῃ μετὰ τὴ Λινοῦλα. Ἡ μικρὴ ἀγαποῦσε πολλὸ τὸ φίλο της, ἔπως ἀγαπᾶει κανεῖς σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία, γιὰ νὰ μιλῶνῃ καὶ νὰ τὰ ξαναφτιάνῃ ἕμέσως. Μ' ὅλο πού ἦτανε φοβερὰ πεισματάρη, εἶχε καλὸ καλὴ καρδιά, κι' ἔφτανε ν' ἀναφέρῃ κανεῖς τὴν ἀστυνομία, γιὰ νὰ τὴν κἀνῃ νὰ ὑπακούσῃ σ' ἐπιθήποτε.

Δὲν εἶχαν περάσει δύο ἑβδομάδες στὸ Καρμπινί, δταν ἦρθε στὸν κόσμο μιὰ

νέα ἀδελφοῦλα. Ὁ Γιαννάκης ἦτανε μὲλις δεκαοκτὼ μηνῶν, κι' ὁ ἐρχομὸς τοῦ μωροῦ πρόσθεσε ἄλλη μιὰ κοῦνια στὴν καμπίνα, καὶ πολλὴ περισσότερη δουλειὰ στὴν κυρὰ-Λουβὼ. Δὲν εἶχαν, βλέπετε, τὰ μέσα γὰ πάρον ὑπηρέτρια.

Ἡ κυρὰ Λουβὼ εἶχε πολλὴ νευριάσει, θύμωνε ταχτικά κι' ἔβαζε τέτοιες φωνές, πούκανε ὡς καὶ τὸ ξυλένιο πόδι τοῦ πληρώματος νὰ τρέμῃ.

Κανεῖς ὅμως δὲν τοὺς λυπόταν στὸ χωριό. Μιὰ ἡμέρα μάλιστα, πού ὁ παπὰς θέλησε νὰ τοὺς φέρῃ τοὺς Λουβὼ γιὰ παράδειγμα, οἱ χωριάτες δὲ βίασταξαν καὶ τοῦπαν:

— Τὶ τὰ θέλεις, παπά μου, δὲν εἶν' ἀνθρώποι γιὰ λύπησῃ Ἄκους ἐκεῖ, γὰχουν τρεῖς παιδιὰ καὶ νὰ πάν' νὰ φορτωθοῦν κι' ἕνα ξένο! Ἀλλὰ τί νὰ πῆς, πάντα ἀμυαλοὶ στάθηκαν οἱ Λουβὼ ὅσα καὶ νὰ τοὺς πῆς, δὲν ἀλλάζονε κεφάλι.

«Τὰ δύο παιδιὰ ἔμειναν γεμάτα θαυμασμὸ...» (Σελ. 390, στ. γ')

λαία τους, άλλες κόβουν τα σταφύλια, άλλες με τα μικρά τους καλαθάκια τα κουβαλούν, και άλλες τα μεταφέρουν στο «πατητήρι».

«Εφθασε και το μεσημέρι, έφτασε πάλι, και στις δύο έπασαν πάλι δουλεύει, μέχρι το βράδυ στις έξη».

Μετά ξεκουράστηκαν λίγο, και άρχισαν να φτιάχνουν το χορό και το τραγούδι.

«Εμείς τα παιδιά, που τρελαινόμαστε για το κρυφό και το κρυφτό, δεν κάναμε το ελάχιστο διάλεγμα έως τις όπώ το βράδυ».

Με λύπη τότε άφησαμε το όρατο μας γλέντι και ετοιμαζόμαστε να φύγουμε.

Με την πρώτη όμως, φωνή της μαμμιάς, όλο το στρατεύμα είχε καθαικίμενα σκά άλογά του, και με το πρώτο «εμπρός» του θεού, όλοι έξεκίνησαν. Το άλογό μου ήταν άκόμη πιο εύθυμο τώρα, αλλά χωρίς τα πρωινά μαρώματά του.

Εφτάσαμε τέλος και εις το σπίτι και άνέβηκα άμέσως στην κάμαρά μου, ενώ ο θεός με έρωτούσε να του πω τις έντυπώσεις μου... Τόσ άνέβαλα όμως για την επόμενη.

Λορέττα Γιούγκ

Η ΠΑΤΡΙΔΑ ΜΑΣ

— Μαιμιά, γιατί σφυρίζει το βατόρι; Γιατί βγάξει τόσους κανονούς;

Αυτά ρωτούσε η Άννούλα τη μαμμιά της, καθισμένη στο μπαλκόνι του παραλιακού τους σπιτιού έκείνο το πρωί.

«Η μαμμιά την κοίταζε μια στιγμή και της είπε γελάντας: — Γιατί σφυρίζει; Νά! φεύγει σέ λίγο. Γι' αυτό».

— Και πού θό πάη, μαμμιά; — Μακριά, παιδί μου, μακριά. Σέ άλλη χώρα.

— Και θάναι άγριοι άνθρώποι εκεί;

— Όχι, μικρούλα μου. Στην Έλλάδα μας θά πάη. Στά λιμάνια και στις πόλεις της πατρίδας μας θάρáξει. Έκει πού ή ίδια σημαία σαλεύει, ο ίδιος γαλανός ουρανός μας άπλώνεται, τα ίδια φυτά και ζώα μεγαλώνουν».

— Κι' είναι μεγάλη ή Έλλάδα μας, μαμμιά;

— Μεγάλη κι' αίώνια, παιδί μου. Μεγάλη σαν τα ψηλά βουνά, κι' αίώνια σαν τους λουλουδένιους κάμπους».

«Εδώ ή μητέρα σταμάτησε. Άρπάξε την Άννούλα στην άγκαλιά της και της έδωσε δυό γλυκά φιλά».

— Άγάπης λοιπόν την Έλλάδα μας, Άννούλα;

— Άν την άγαπώ, μαμμιά! Δεν είμαι Έλληνοπούλα εγώ;

— Νά, χούσι μου κορούλα. Την άγαπές όπως όλοι οι Έλληνες την άγαπάζει. Πήγαναι τώρα κάτω στην αλλη να παίξεις. Άρκετά σέ κούρασα σήμερα».

Κεραλλωνίτης

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Άλήθεια, μαμμιά, δίνεις στη νταντά τριακόσιες δραχμές το μήνα, για να με προσέχη;

— Άλήθεια. Γιατί ρωτάς; — Δέ θάταν καλύτερο να τις έδινες έμένα κι' εγώ να προσέχω τη νταντά;

Αυσάχατο

Ο δάσκαλος: Ποία, Νίκο, είναι ή πρωτεύουσα του νομού Μεσσηνίας;

Ο Νίκος: Δεν ξέρει.

— Λέγε σέ, Τοτό.

— Καλάμια.

— Μπαρέμο, παιδί μου! Άκουσες Νίκο;

Νίκος: — Μά κι' εγώ καλά 'μαι!

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΜΙΚΡΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΚΡΥΠΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

[1η Διάπλα. 1950, φύλλ. 34]

Σας είχα δώσει κρυπτογραφημένο το τετρασύτιχο αυτό από το ποίημα «Σολωρός» του Κωστή Παλαμά:

Στης θάλασσας επάνω τα νερά Ένας τεχνίτης με μυαλό και...

Γνώση

Βαρόν άγώνα είχε μια φορά Παλάτι ξακουστόν νά θεμελιώση.

Τό άλφάβητο του κρυπτογραφικού το είχα σχηματίσει ως έξης: Πήρα τους άριθμούς 1 έως 0 αντίστροφως για τα δέκα πρώτα γράμματα (Α έως Κ) και τα γράμματα α έως ζ, κατά σειράν, για τα έπιλοιπα δεκατέσσερα. Άλφαζή:

A=O, B=9, Γ=8, Δ=7, E=6, Ζ=5, Η=4, Θ=3, Ι=2, Κ=1, Λ=α, Μ=β, Ν=γ, Ξ=δ, Ο=ε, Π=ζ, Ρ=η, Σ=θ, Τ=ι, Υ=κ, Φ=λ, Χ=μ, Ψ=ν, Ω=ξ.

Έκτός από την άνάγνωση του Κρυπτογραφήματος, ως είχα ζητήσει και το κλειδί, δηλαδή το άλφάβητο και τον τρόπο με τον όποιον τό έκαμα, καθώς και τη μέθοδο με την όποια μπορούσε να τό βρήτε».

Από τους διαγωνιζόμενους και στις δυό τάξεις, τις καλύτερες άπαντήσεις έστειλαν ο Χρυσάετός και ο Νάρμισος. Προτίμησα για τό Α' Βραβείο τον Χρυσάετο, γιατί μου φάνηκε μεθοδικότερος, έπισημονικότερος. Άλλά κι' ο Νάρμισος κάνει άριστες παρατηρήσεις που αξίζουν προσέχη. Π. χ.: στο έξης οι λέξεις του Κρυπτογραφήματος να είναι ένωμένες, οσιρά, γιατί έτσι πού τις χωρίζω, ή λύση είναι εύκολη».

Δημοσιεύω έδώ την άπάντησή του Χρυσάετου: Μετά τό διαβασμένο τετρασύτιχο και τον πίνακα του άλφάβητου, γράφει:

«Από την άρχή κατάλαβα ότι το κρυπτογράφημα αυτό ήταν μια στροφή ποιήματος. Η όμοιοκαταληξία του πρώτου με τον τρίτο στίχο και του δεύτερου με τον τέταρτο μου τύδειξαν αυτό».

Οι λέξεις του άκόμη ήταν χωρισμένες, ώστε δεν είχα τη δυσκολία να χωρίσω εγώ το κρυπτογράφημα στις λέξεις του».

Αυτά κατάλαβα άμέσως. Πώς τόρα θάρáξει ή λύση; Έκαμα πρώτα έναν πίνακα με τον άριθμό των πύθ συνθησιμένων στο κρυπτογράφημα σημείων.

Table with 2 columns: Το σημείο and άριθμοί. Rows show letter counts for various symbols like 0, 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, α, β, γ, δ, ε, ζ, η, θ, ι, κ, λ, μ, ν, ξ.

Αυτό με βοήθησε πάρα πολύ και ίδου με ποιόν τρόπο: Είναι εύκολο να κατάλαβη κανείς από κάθε κείμενο, ότι το γράμμα πού ύπάσχει σέ μεγαλύτερο άριθμό στην Έλληνική γλώσσα, είναι τό Α. Όταν λοιπόν είδα στον πίνακα ότι το σημείο 0 (μηδέν) ύπάρχει από κάθε άλλο περισσότερες φορές και στο κρυπτογράφημα, κατάλαβα εύκολα ότι τό 0 του κρυπτογραφικού είναι τό Α. Για τον ίδιο λόγο κατάλαβα ότι τό θ του κρυπτογραφικού είναι τό Σ.

Έξοντας τόρα τα δυό σημεία 0 και θ, ζήτησα στο κρυπτογράφημα ός έπί τό πλείστον άπ' αυτά. Εύκολα τό βρήκα στη λέξη: ΣΟΑΘΘΘΘ που μορφοδύ να διαβάζω τό μεγαλύτερο μέρος της έτσι *Α*ΑΣΣΑΣ. Χωρίς να δοσώ μίσω πολλά ζεύγη γραμμάτων, βρήκα ότι ή λέξη μας ήταν ΘΑΛΑΣΣΑΣ. Όστε ήξερα ήδη τέσσερα γράμματα: Α=0, Θ=θ, Λ=α, Σ=δ.

Πήρα ύστερα τη λέξη θγ0θ και τη διάβασα *ΑΣ. Άπ' όλα τα ζεύγη μου γράμμάτων πού δοκίμασα γι' άρχή αυτής της λέξης, τα γράμματα ΕΝ φαινόνταν πιθανότερα, γιατί κάναυν και μια λέξη συνθησιμένη: ΕΝΑΣ. Τώρα λοιπόν ήξερα δυό σημεία άγνωστα περισσότερα: Ε=ε και Ν=γ.

Μια λέξη με δυό γράμματα μ' έκανε να μύθω άκόμη ένα σημείο. Άπ' τη λέξη βθ ήξερα ότι Ε=ε. Άπ' όλα δέ τα γράμματα του άλφάβητου πού δοκίμασα, μόνο τό Μ ένωμένο με τό Ε κάνανε μια λέξη. Όστε βθ=ΜΕ. Τό νέο σημείο β=Μ.

Έγραφα τότε τό άλφάβητο με τάντιστοιχα σημεία κάθε γράμματος πού ήξερα. Άλλά άμέσως παρατήρησα κάτι πολύ ενδιαφέρον: Λ=α, Μ=β, Ν=γ. Τρία γράμματα του άλφάβητου κατά σειράν ισοδυναμούν με τρία γράμματα του κρυπτογραφικού άλφάβητου έπίσης κατά σειράν.

Κάτι περισσότερο από άπλη σύμπτωση σκέφτηκα. Άφού Λ=α, Μ=β, Ν=γ, πρέπει και Ε=δ, Ο=ε, Π=ζ, Ρ=η, και μ' αυτό τον τρόπο ως τό τέλος του άλφάβητου.

Δοκίμασα λοιπόν στις άκόλουθες λέξεις, και βρήκα ότι ή υπόθεση πού έκαμα ήταν σωστή: βθ0ε=μυαλό, λη0=φορά 0Σ0γξ=άπάνω, κ. ά.

Έτσι έμαθα τό γράμμα του κρυπτογραφικού άλφάβητου άπ' τό Π να' ύστερα. Τά λοιπά ήταν εύκολάτα. Η λέξη βθ0=μια, μ' έβοήθησε να βρω ότι Ι=2, κι' ή λέξη θ01εκ=θε=ξακουστό ότι Κ=1.

Όπως και πρίν, παρατήρησα: δπ0ς Κ=1, Ι=2, Θ=3, κατά τον ίδιο τρόπο Η=4, Ζ=5, Ε=6, Δ=7, Γ=8, Β=9, Α=0. Άν είναι σωστή ή δλη μου υπόθεση, δείχνει τό λυμένο κρυπτογράφημα.

Πρέπει να σημειώσω ότι σ' αυτό τό κρυπτογράφημα ύπάρχει κι' ένα λάθος. Στην πρώτη λέξη του τετάρτου στίχου, τη λέξη ΣΟΑΘΘΘΘ πρέπει νάναυ ΣΟΑΘ12, γιατί πάλι έχει Α στο τρίτο γράμμα, και Α του κρυπτογραφικού είναι Λ του άλφάβητου».

ΑΤΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΙΣ (Από 15 έτών και άνω, καθώς και όσοι δεν έσημείωσαν ήλικία στο χειρόγραφο).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Χρυσάετός [20Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πικαν [18Ε]. — Κυρά της θάλασσας [18Ε]. — Έκτός Διαγωνισμού: Νάρμισος [20Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Τώνης Θεμουσαλίτης [17Ε]. — Γιαννιά Πασιδά [17Ε]. — Άγγελος Έδνυχίας [16Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ: (άπό 14Ε εις έκαστον:) Άρχοντας του Κόσμου, Ίουλιέττα Ρωμαίου, Γεώργιος Ν. Κατράβης, Αδελή Ν. Δελλαπόρτα, Ζωή Ν. Κατράβη, Ίβάνη, Κυρά-Φρούνη, Μικρομύγλη, Σπυριδούλα, Σοφία Κ. Παρθένη, Κάποιος.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ: (άπό [12Ε] εις έκαστον:) Γεώργιος Π. Αενακίτης, Χρυσόθεας Κων. Π. Θεοφιλοπούλου, Έλληνοπούλο, Γεώργιος Άβέρωφ, Νέλλη, Δημ. Γ. Γιάκος, Μαύρος Κύννης, Δημ. Δ. Στεφανίδης, Νταίξη, Όλόχαρη.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ: (άπό [10Ε] εις έκαστον:) Άσθη του Πόντου, Άγνωστη, Δικηγορίνα, Μαύρο Χίβνη, Κλοκλώ, Άραφούλλης, Αμπαδίας, Σαρδανάπαλος, Άνδρέας Κωστής.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (14 έτών και κάτω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Άφρικίνα [20Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Έρώ [18Ε]. — Αυσάχατο [17Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μύρον της Άνδρου [15Ε]. — Έφιππος Ταχούδμος [14Ε]. — Σπυρίδων Σάνης [13Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ: (άπό [12Ε] εις έκαστον:) Άνδαλουσία, Στέφανος Δάσης, Ίάσον, Γεώργιος Β. Ράλης, Ναυτοπόδοκας, Καπαίνης Τσαβέλλας, Μικρούλα Τραλάά.

Η ΔΙΑΠΑΡΑΣΙΣ

ΜΗ ΑΗΣΜΟΝΕΙΤΕ πώς κάθε παραγωγή είναι σέ, για να έκτελείται άμεσα, πρέπει να συνοδεύεται και με μια τυπωμένη ταινία, άπ' αυτές με τις όποιες σας στέλνεται τό φύλλο κάθε έβδομάδα.

ΔΙΑΠΑΡΑΣΙΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΑΡΑΣΙΣ»

Αθήνα, 42 έδος Επριτίδου, 14 'Ιουλίου 1951

ΔΗΛΩΣΗ

ΕΝΗΜΕΡΑ τελειώνουν οι «Περιπέτειες ενός Γάτου»... Πά, πά, κλάματα τα μικρά, πού χάνουν τό Χόνη τους!... Άλλά' ως παρηγορηθών, γιατί ή Κυρά-Μάρθα δεν θά τάφηση έτσι ούτε μια έβδομάδα: Άμέσως από τό έρχόμενο φυλλάδιο θάρáξει να τούς διηγείται την ιστορία του Καναλάη. Και έξερτες τι είναι αυτός ο Καναλάη; Ένα χαριτωμένο κι' έξυπνότατο... κουνελάκι! Έπειδή όμως έχει και συντρόφους, ή καινούργια ιστορία, της Κυρά-Μάρθας όνομάζεται «ΚΑΝΕΛΑΒΕ ΚΑΙ ΣΙΑ». (Σία θά πη Σουτροφα, έχι στα... κι' άράξαμε. Έξη γέιστε το αυτό σταδελφάκια.)

ΔΗΛΩΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ. Έφτασε, παιδιά μου, ο κόμπος στο χτένι. Έχουν δηλαδή μαζευθεί τόσα κομμάτια για τη Σελίδα Συνεργασίας, καλαιά και νέα, πού είναι άδύνατο πιά να βρω λογαριασμό! Προσάκνουν δεν ξέρω τι να κάμω μ' έκείνους πού μού ξανάστειλναν, φαίνεται, χωρίς να μαθαίνουν πούτα την τύχη των προηγουμένων, κι' έτσι έχω από δυό, τρία, τέσσερα κομμάτια των ίδιων... Σκέφτηκα λοιπόν κι' άποφάσισα να μη δεχθώ πιά κομμάτια για τη Σελίδα από κανένα, άν δεν ξεκαθαρίσω πρώτα αυτά πού έχω κι' άν δεν δηλώσω πάλι ότι δεχόμαι. Τάκτοσε; Όποιος πού στείλη κομμάτι ύστερ' από αυτή τη δήλωση, να ξέρη ότι δεν θά ληφθή όπ' όψει καθόλου: θά είναι σέ να μην τόστείλει.

Μ' αυτόν τον τρόπο θά λείψη δριστικά κι' ή άνωμαλία πού προκαλεί τόσο άδικα παράπονα. Γιατί άφού ξεκαθαρίσω τα κομμάτια πού έχω, δεν θά δεχόμαι στο μέλλον παρά μόνον ένα από κάθενα, πού θά έγγράφεται σέ βιβλίο και θά στέλνεται άφού δημοσιεύθη ή άπομνημύη. Τότε μόνο θά μπορή ο ίδιος να ξαναστείλη, κι' άν στείλη πρωτίτερα, θά πεταί τό κομμάτι στο κάλαθι. Χωρίς άυστηρότητα, βλέπετε, χωρίς σκληρότητα μάλιστα, τάξη δεν μπορεί να γίνη... Άλλά έχω καμμία πληροφορία, Σαρδανάπαλε! ύποθέτω μόνο πως άν είχαρχή αυτό τό διεθνές 'Ημερολόγιο, θά καταργηθών όλες οι κινήτες έστρίες, δηλαδή θά γίνοναι κινήτες. Έτσι και για τό Πάσχα θά προσδιορηθ' μια Κυριακή του Μάρτη ή του Άπριλη. Για τό ποιήματά σου θά σοδ πώ άλλη φορά.

Δεν ξέρω, Μαργαρωμένε Βασιλιά, αλλά πάντως δεν πρέπει να διαλέγεις άπόγγεσμα πού «οι σιχαίνεσαι και τό άποστρέφεις». Σ' αυτό, όποθέτω, θά συμφωνήση κι' ή μαμμιά σου θά δεν θά έμπειρήση στη γνώμη της... Συμφωνοί, Μικρή Άμαζών, αλλά θά τό κρίνω με τη σειρά του. Φαντάζομαι τη χαρά σου όταν άνακάλυψες στο σπίτι παλιούς μου τόμους, από τότε πού ήταν συνδρομητρια ή μαμμιά σου. Έξερτες όμως πού τρώμαθα να σέ διαβάσω; Μερικές μάλιστα λέξεις δεν μπόρεσα με κανένα τρόπο! Μά γιατί; τόσο δόκτομο είναι να γράφη κανείς καθαρά;

Έλαβα τη συλλογή σου και να είσαι ήσυχος, Ουράνιο Τόφο. Για τό κομμάτι σου δεν ξέρω, έχι άκόμια ύπομονη. Ά! αυτή τη «νοσταλγία» έβγαίνει να την αιδώνεσαι συχνά και για πολύν καιρό άκόμια... Τί μεγάλο τό γράμμα σου και τί σιγή μου ή άπάντησή μου! Μ' έξ κάρμα κι' άλλοιώς... Η ρνήμη είναι διαφόρων ειδών, Άδνα Κλάρα. Άλλοι έχουν μνήμη άκουστική, άλλοι όπτική. Οι πρώτοι μελετούν συνήθως δυνατά, οι δεύτεροι σιωπηλά. Άλλά ο καλύτερος τρόπος, κατά τη γνώμη μου, είναι και τα δυό. Γιατί κανενός ή μνήμη δεν είναι μόνο άκουστική, ούτε μόνο όπτική. Και πάλι: με τη σιωπηλή μελέτη παίρνει κανένα καλύτερα την έννοια, αλλά χρειάζεται κι' ή μεγαλόφωνη για τις λέξεις.

Αθήνα, 42 έδος Επριτίδου, 14 'Ιουλίου 1951

Αθήνα, 42 έδος Επριτίδου, 14 'Ιουλίου 1951

Αθήνα, 42 έδος Επριτίδου, 14 'Ιουλίου 1951

Αθήνα, 42 έδος Επριτίδου, 14 'Ιουλίου 1951

Αθήνα, 42 έδος Επριτίδου, 14 'Ιουλίου 1951

Αθήνα, 42 έδος Επριτίδου, 14 'Ιουλίου 1951

Αθήνα, 42 έδος Επριτίδου, 14 'Ιουλίου 1951

Αθήνα, 42 έδος Επριτίδου, 14 'Ιουλίου 1951

Αθήνα, 42 έδος Επριτίδου, 14 'Ιουλίου 1951

Αθήνα, 42 έδος Επριτίδου, 14 'Ιουλίου 1951

Αθήνα, 42 έδος Επριτίδου, 14 'Ιουλίου 1951

Αθήνα, 42 έδος Επριτίδου, 14 'Ιουλίου 1951

Αθήνα, 42 έδος Επριτίδου, 14 'Ιουλίου 1951

Αθήνα, 42 έδος Επριτίδου, 14 'Ιουλίου 1951

Αθήνα, 42 έδος Επριτίδου, 14 'Ιουλίου 1951

Αθήνα, 42 έδος Επριτίδου, 14 'Ιουλίου 1951

Αθήνα, 42 έδος Επριτίδου, 14 'Ιουλίου 1951

Αθήνα, 42 έδος Επριτίδου, 14 'Ιουλίου 1951

Αθήνα, 42 έδος Επριτίδου, 14 'Ιουλίου 1951

Αθήνα, 42 έδος Επριτίδου, 14 'Ιουλίου 1951

Αθήνα, 42 έδος Επριτίδου, 14 'Ιουλίου 1951

Αθήνα, 42 έδος Επριτίδου, 14 'Ιουλίου 1951

Αθήνα, 42 έδος Επριτίδου, 14 'Ιουλίου 1951

Αθήνα, 42 έδος Επριτίδου, 14 'Ιουλίου 1951

Αθήνα, 42 έδος Επριτίδου, 14 'Ιουλίου 1951

Αθήνα, 42 έδος Επριτίδου, 14 'Ιουλίου 1951

Αθήνα, 42 έδος Επριτίδου, 14 'Ιουλίου 1951

Αθήνα, 42 έδος Επριτίδου, 14 'Ιουλίου 1951

Αθήνα, 42 έδος Επριτίδου, 14 'Ιουλίου 1951

Αθήνα, 42 έδος Επριτίδου, 14 'Ιουλίου 1951

Αθήνα, 42 έδος Επριτίδου, 14 'Ιουλίου 1951

Αθήνα, 42 έδος Επριτίδου, 14 'Ιουλίου 1951

Αθήνα, 42 έδος Επριτίδου, 14 'Ιουλίου 1951

Αθήνα, 42 έδος Επριτίδου, 14 'Ιουλίου 1951

Αθήνα, 42 έδος Επριτίδου, 14 'Ιουλίου 1951

Αθήνα, 42 έδος Επριτίδου, 14 'Ιουλίου 1951

Αθήνα, 42 έδος Επριτίδου, 14 'Ιουλίου 1951

Αθήνα, 42 έδος Επριτίδου, 14 'Ιουλίου 1951

Αθήνα, 42 έδος Επριτίδου, 14 'Ιουλίου 1951

Αθήνα, 42 έδος Επριτίδου, 14 'Ιουλίου 1951

Αθήνα, 42 έδος Επριτίδου, 14 'Ιουλίου 1951

Αθήνα, 42 έδος Επριτίδου, 14 'Ιουλίου 1951

Αθήνα, 42 έδος Επριτίδου, 14 'Ιουλίου 1951

Αθήνα, 42 έδος Επριτίδου, 14 'Ιουλίου 1951

Αθήνα, 42 έδος Επριτίδου, 14 'Ιουλίου 1951

Αθήνα, 42 έδος Επριτίδου, 14 'Ιουλίου 1951

Αθήνα, 42 έδος Επριτίδου, 14 'Ιουλίου 1951

Αθήνα, 42 έδος Επριτίδου, 14 'Ιουλίου 1951

Αθήνα, 42 έδος Επριτίδου, 14 'Ιουλίου 1951

Αθήνα, 42 έδος Επριτίδου, 14 'Ιουλίου 1951

Αθήνα, 42 έδος Επριτίδου, 14 'Ιουλίου 1951

Αθήνα, 42 έδος Επριτίδου, 14 'Ιουλίου 1951

Αθήνα, 42 έδος Επριτίδου, 14 'Ιουλίου 1951

Αθήνα, 42 έδος Επριτίδου, 14 'Ιουλίου 1951

Αθήνα, 42 έδος Επριτίδου, 14 'Ιουλίου 1951

Αθήνα, 42 έδος Επριτίδου, 14 'Ιουλίου 1951

Αθήνα, 42 έδος Επριτίδου, 14 'Ιουλίου 1951

Αθήνα, 42 έδος Επριτίδου, 14 'Ιουλίου 1951

Αθήνα, 42 έδος Επριτίδου, 14 'Ιουλίου 1951

Αθήνα, 42 έδος Επριτίδου, 14 'Ιουλίου 1951

Αθήνα, 42 έδος Επριτίδου, 14 'Ιουλίου 1951

Αθήνα, 42 έδος Επριτίδου, 14 'Ιουλίου 1951

Αθήνα, 42 έδος Επριτίδου, 14 'Ιουλίου 1951

Αθήνα, 42 έδος Επριτίδου, 14 'Ιουλίου 1951

Αθήνα, 42 έδος Επριτίδου, 14 'Ιουλίου 1951

Αθήνα, 42 έδος Επριτίδου, 14 'Ιουλίου 1951

Αθήνα, 42 έδος Επριτίδου, 14 'Ιουλίου 1951

Αθήνα, 42 έδος Επριτίδου, 14 'Ιουλίου 1951

Αθήνα, 42 έδος Επριτίδου, 14 'Ιουλίου 1951

Αθήνα, 42 έδος Επριτίδου, 14 'Ιουλίου 1951

Αθήνα, 42 έδος Επριτίδου, 14 'Ιουλίου 1951

Αθήνα, 42 έδος Επριτίδου, 14 'Ιουλίου 1951

